

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Δ' ♦ ΙΟΥΛΙΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2005 ♦ Άριθ. Φύλλου 36-38

“Οποιος ἀμφισβητεῖ τὴν ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου,
αὐτὸς ἀμφισβητεῖ τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ!

ΑΕΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΣ

Η διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι δόγματα καὶ δόγμα σημαίνει: Ἀλήθεια, Πραγματικότητα. Αὐτὸ πού δὲν εἶναι ἀλλιῶς.

Πολλοὶ σκοντάφτουν στὴν λέξη «δόγμα» γιατί εἶναι προκατειλημμένοι καὶ αὐτὴ ἢ προκατάληψη, ἀλλὰ καὶ ἢ προπαγάνδα πού τὴν ὑποδαυλίζει, ἀχρηστεύουν τὴ λογικὴ καὶ ὠθοῦν τοὺς ἀνθρώπους νὰ παραλογίζονται.

Ἄν σκεφθοῦμε ψύχραιμα θὰ διαπιστώσουμε πὺς κάθε ἀλήθεια, κάθε πραγματικότητα εἶναι δόγμα.

Δόγμα εἶναι πὺς ἡ γῆ εἶναι σφαιρικὴ καὶ περιστρέφεται. Δόγμα εἶναι πὺς ὁ καρκίνος εἶναι ἀσθένεια. Δόγμα εἶναι πὺς κάθε ἄνθρωπος ἔχει κεφάλι καὶ καρδιά. Δόγμα εἶναι πὺς τὸ νερὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ συστατικὰ

H₂O. Δόγμα εἶναι πὺς ὁ ἥλιος εἶναι μιὰ θερμὴ σφαῖρα ἀερίων, πού ἐκπέμπει ἀκτινοβολία καὶ ἐκλύει ἐνέργεια. Καὶ πόσα ἄλλα ἐπιστημονικὰ δόγματα ὑπάρχουν...

Κάθε ἄνθρωπος, βεβαίως, μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅλα τὰ παραπάνω, ὅπως καὶ κάθε ἀποδεδειγμένα ἀπὸ τὴν ἐπιστῆμη πραγματικότητα. Ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ χαρακτηρισθῇ -καὶ δικαίως- ἀμαθὴς καὶ ἄσχετος.

Ἀντιθέτως, στὸν χῶρο τῆς πίστεως, στὸν χῶρο τῶν ἀποδεδειγμένων πνευματικῶν πραγματικότητων, οἱ ἄνθρωποι τῆς προπαγάνδας δὲν δέχονται τὴν ἴδια λογικὴ καὶ μάχονται τὴν Ἐκκλησία μας γιατί... δογματίζει!

Σὲ πείσμα τῶν παραλόγων ἢ Θεότητα εἶναι Τρία Πρόσωπα. Εἶναι, δὲν ἀλλάζει! Ὁ Χριστὸς ἔχει δύο φύσεις: Θεία καὶ Ἀνθρώ-

πινη. Αυτό δὲν συζητεῖται, εἶναι. Ἡ πραγματικότητα δὲν ἔχει ἐκδοχές, εἶναι μία! Ἔχει δικαίωμα ὁ ὁποιοσδήποτε νὰ τὴν ἀρνηθῆ ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς πείσῃ πρέπει νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει, ἀντὶ γι' αὐτήν, μιὰ ἄλλη **μοναδικὴ πραγματικότητα**, ὄχι ἄπειρες ἐκδοχές, ὅπως ἔχει καταστήσει νὰ δέχεται ὁ τάχα σοφὸς σύγχρονος παράλογος ἄνθρωπος, ἀρκεῖ νὰ ἀρνηθῆ καὶ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν μία Ἀλήθεια καὶ Πραγματικότητα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ Δόγματα-Πραγματικότητες τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ Ἀειπαρθενία τῆς Παναγίας μας.

Ἡ Παναγία μας εἶναι πρὸ τοῦ Θεοῦ Τοκετοῦ τῆς Παρθένου, κατὰ τὸν Τοκετό τῆς Παρθένου καὶ μετὰ τὸν Τοκετό τῆς Παρθένου. Αὐτὸ ὑμνεῖ ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτὸ ζεῖ στὴ Θεία Λατρεία, αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀλήθεια, γιὰτὶ ἡ Ἀειπαρθενία τῆς Παναγίας μας εἶναι ἀρρηκτα συνδεδεμένη μὲ τὸν Θεάνθρωπον Υἱὸν τῆς καί, ὅποιος ἀμφισβητεῖ τὸ ἀειπαρθένον τῆς Θεοτόκου, αὐτὸς ἀμφισβητεῖ τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ!

Ἄς προσπαθήσουμε, ταῖς πρεσβείαις καὶ τῷ φωτισμῷ τῆς Θεοτόκου, νὰ προσεγγίσουμε, κάπως, τὸ μυστήριον τῆς Ἀειπαρθενίας τῆς.

Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ μᾶς δωρήθηκε ἀπὸ τὸν Οὐρανό, διὰ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τελεία, ἀναμάρτητη καὶ ἀφθαρτη. Τὴν πρώτη ἀπόδειξη αὐτῆς τῆς Ἀληθείας ἐλάβαμε ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ τὸν τρόπο πὸν ἐτέχθη ὁ Χριστός. Ὁ Κύριός μας ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς Παναγίας μας ἐνῶ ἦταν κεκλεισμένη ἡ Παρθενικὴ θύρα, τὴν ὁποία καὶ ἄφησε κεκλεισμένη καὶ ἀθικτη, διότι ὁ Ἄφθαρτος δὲν προκαλεῖ φθορά.

Αὐτὸ περισσῶς τὸ ὁμολογεῖ ἡ Ἐκκλησία μας: **«Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶφα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὃ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λημννάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου»** (στ. ὠδὴ Κανόνος τοῦ Πάσχα).

Χαρακτηριστικὰ εἶναι ἀκόμη, τὸ Ἰδιόμελον τῶν Αἰνῶν τῆς ἐρτῆς τῶν Χριστουγέννων· **«Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, τὴν μετὰ τόκον πάλιν ὀφθειῖσαν Παρθένον»**, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ Οἶκος τῆς 26ης Δεκεμβρίου: **«Σὺ εἶ καρπὸς μου (ὁμολογεῖ ἡ Ἀειπαρθένος), σὺ εἶ ἡ ζωὴ μου. Ἄφ' οὗ ἔγνω, ὅτι καὶ ὁ ἤμην εἰμί, σὺ μου Θεός· τὴν γὰρ σφραγίδα τῆς Παρθενίας μου ὀρῶσα ἀκατάλυτον, κηρύττω σε ἄτρεπτον Λόγον, σάρκα γενόμενον. Οὐκ οἶδα σποράν, οἶδα σε λύτην τῆς φθορᾶς· ἀγνή γὰρ εἰμι, σοῦ προελθόντος ἐξ ἐμοῦ· ὡς γὰρ εὔρες, ἔλιπες μήτραν ἐμήν»**.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐφθειρε τὴν Παρθενία τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν

Γέννησή Του, διότι ἦταν ἀφθαρτος. Ἄλλ' οὐτε ἐμποδίσθηκε ἡ ἔξοδος τοῦ βρέφους Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν φυσικὸ φραγμὸ τῆς παρθενίας, ὅπως δὲν ἐμποδίσθηκε μετὰ ἀπὸ τριάντα τρία χρόνια ἡ ἔξοδος Του ἀπὸ τὸ ἐσφραγισμένο μνήμα κατὰ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ εἴσοδος Του πρὸς τοὺς Μαθητὰς Του **«τῶν θυρῶν κεκλεισμένων»**.

Ἡ ἴδια ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, πού ἐτέχθη ἀπὸ τὴν Παναγία μας, παρέμεινε καὶ μετὰ τὴν Ἀνάσταση καὶ Ἀνάληψή Του. Μὲ τὶς ἴδιες ἰδιότητες: Τελεία, ἀναμάρτητη, **«ὁμόθεος»**. Αὐτὸ φρονεῖ ἡ Ἐκκλησία μας ὅταν ψάλλῃ: **«Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου»** (Ἀναστάσιμοι Αἶνοι, ἦχος πλ. Α').

Συνεπῶς, ἡ ἀειπαρθενία τῆς Παναγίας μας δὲν ὀφείλεται στὸ ὅτι ἐκείνη εἶναι θεά, ὅπως τὴν θεωροῦν ἐσφαλμένα οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, ἀλλὰ στὸ ὅτι εἶναι **Θεοτόκος** καὶ ὄχι μόνο ἀνθρωποτόκος. Ἐγέννησε Θεάνθρωπο καὶ ὄχι **«ψιλὸν** (δηλαδὴ ἀπλὸν) **ἄνθρωπον»**.

Ἄν ἡ Παναγία μας ἔτεκε ἀπλὸν ἄνθρωπο, βεβαίως καὶ θὰ εἶχε ὑποστῆι φθορὰ ἢ παρθενία της. Ἐπειδὴ, ὁμως, δὲν ἐγέννησε **«ἄνθρωπον ἀποθεωθέντα** (=ἄνθρωπο πού μετὰ ἐγένεθε Θεός) **ἀλλὰ Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα»** (ἅγ. Ἰω. Δαμασκηνός), δηλαδὴ **«ἅμα σὰρξ, ἅμα Θεοῦ Λόγου σὰρξ»** (=συγχρόνως σὰρκα καὶ συγχρόνως Θεοῦ Λόγου σὰρκα), γι' αὐτὸ εἶναι βλασφημία νὰ δεχθοῦμε ὅτι προκάλεσε παρθενικὴ φθορὰ στὴν Παναγία μας ὁ ἀναμάρτητος, ὁ ἄσπορος, ὁ ἀφθαρτος Κύριος καὶ Θεός μας.

Οἱ αἰρετικοὶ Προτεστᾶντες –ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἔχει διαδοθεῖ ἡ ἄρνηση τῆς Ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου– ὑποβιβάζοντας καὶ ὑποτιμῶντας τὴν Παναγία μας (ἀφοῦ ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν τὰ ἀνεξίτηλα “σημεῖα” τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως, πού ἄφησε στὸ Πάντιμο Σῶμα της ὁ Υἱός της καὶ Θεός μας), **οὐσιαστικὰ βλασφημοῦν καὶ ἀρνοῦνται τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ**.

Ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ εὐτελισμὸς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τοὺς Προτεστᾶντες καὶ ὁ ὑποβιβασμὸς τοῦ Χριστοῦ ὄχι ἀπλῶς σὲ κοινὸν ἄνθρωπο ἀλλὰ καὶ σὲ διεστραμμένο ὁμοφυλόφιλο ἄνθρωπο (!), κατ' εἰκόνα τοῦ ὁποίου “χειροτονοῦν” καὶ τοὺς ποιμένες τους καὶ καθοδηγοῦν τοὺς “πιστοὺς” τους...

π. Β.Ε.Β.

«ΕΝΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΕΞΕΘ, ΟΥΔΕΝ ΑΚΟΥΟΥΝ ΟΙ ΛΑΟΙ»

(Κ. Καβάφης)

Αλλο ένα καλοκαίρι έφτασε στο τέλος του, κλείνοντας γι' άλλη μιὰ φορά τὸν κύκλο του με τὴ γλυκόπικρη γεύση τοῦ φθινοπώρου ποὺ ἔρχεται, ἀφήνοντάς μας -ἐπίσης γι' ἄλλη μιὰ φορά- νὰ διαπιστώσουμε ὅτι, ἡ προσδοκία ἀποδεικνύεται ἀνώτερη ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

Ξεκινᾶει κανεὶς, περιμένοντας πολλὰ: καὶ διακοπές καὶ ξεκούραση, ἀλλὰ καὶ περισσότερη ὥρα γιὰ νὰ διαβάσει τὰ βιβλία ποὺ ἔχουν μαζευτεῖ καὶ νὰ βγάλει καὶ τὴν καθυστερημένη δουλειὰ ποὺ ἐπίσης ἔχει μαζευτεῖ. Δυστυχῶς, ὅταν ἔρχεται τὸ φθινόπωρο, ἡ ξεκούραση μοιάζει λιγότερη ἀπ' ὅσο ἀρχικὰ εἶχε ὑπολογίσει, ἐνῶ ἡ μαζεμένη δουλειὰ καὶ τὰ ἀδιάβαστα βιβλία ἔχουν με κάποιον «μαγικὸ» τρόπο αὐξηθεῖ ἀντὶ νὰ ἐλαττωθοῦν. Καὶ καταλήγουμε νὰ τελειώνουμε τὶς διακοπές... νοιώθοντας τὴν ἀνάγκη νὰ πᾶμε διακοπές!...

Τελικὰ, ὅπως φαίνεται, ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ξεκουράσει κανεὶς, παρὰ μόνον ὁ ἑαυτός μας, ἀλλὰ, ἀπ' ὅ,τι βλέπω, αὐτὸς δὲν ἔχει πρόθεση νὰ κάνει καὶ πολλὰ πράγματα γιὰ μᾶς. Ἔτσι, ἡ ξεκούραση μοιάζει νὰ ἔχει πιά μετατραπεῖ σ' ἓνα εἶδος χίμαιρας: ὅλο τὴν κυνηγᾶς, ἀλλὰ ποτέ δὲν τὴν πιάνεις!

Εἰδικὰ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι -ἴσως γιὰτὶ ἔτυχε νὰ γνωρίσω καὶ νὰ μιλήσω με πολλοὺς ἀνθρώπους- αὐτὸ τὸ κυνήγι «ἄπιαστων πουλιῶν» μοῦ ἔμοιασε νὰ ἔχει καθιερωθεῖ σὰν τὸ ἐθνικὸ μας σπόρ! Ὁ κάθε ἀνθρώπος ποὺ συζητοῦσα εἶχε μιὰ δική του κοσμοθεωρία, ἓνα συνοθύλευμα πραγμάτων ποὺ εἶχε ἀκούσει -στὴν τηλεόραση ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον- ἢ ποὺ εἶχε διαβάσει. Κι ὁ καθένας, ἤθελε νὰ ἀποδείξει στοὺς ἄλλους ὅτι ἡ κοσμοθεωρία του εἶναι ἡ ἰδανική. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ἔχουμε γίνει μιὰ χώρα νευρωτικῶν ἀνθρώπων ποὺ μιλοῦν καὶ καπνίζουν ἀσταμάτητα, χωρὶς νὰ ἀκοῦνε τὶ τοὺς ἀπαντᾶει ὁ συνομιλητής τους.

Ὅλοι ἔχουμε τὴν πεποίθηση ὅτι ἔχουμε βρεῖ τὸ κλειδὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τὴ λύση γιὰ ὅλα μας τὰ προβλήματα. Κι ὅλοι στοιβάζουμε ἀδιέξοδα τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο -σὰν τὰ ἀδιάβαστα βιβλία μου- τὰ ὅποια μέρα με τὴ μέρα περιπλέκονται ἀντὶ νὰ ἀπλοποιοῦνται. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἡρεμία εἶναι κάτι τὸ ἄγνωστο σὲ μᾶς. Ἀκόμα καὶ στὴν Ἐκκλησία, τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, ἡ ἀνησυχία, ἡ κίνηση, ἡ φασαρία, δὲν σταματοῦσε λεπτὸ. Τὰ παιδιὰ κυρίως, ἔδιναν τὴν ἐντύπωση πολυκαιρισμένου δυναμίτη, ποὺ πρέπει νὰ τὸν μεταχειριστεῖς με ἀπειρη προσοχή, γιὰτὶ εἶναι ἀσταθῆς καὶ ἔτοιμος νὰ ἐκραγεῖ ἀκόμη καὶ με μιὰ ἀναπνοή. Γιὰτὶ τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ ἀποδέκτες καὶ οἱ ἐκφραστὲς ὅλης τῆς παράνοιας τῶν ἐνηλίκων.

Είδα κοριτσάκια που δεν είχαν φτάσει ακόμη την έφηβεία τους να προχωρούν να έπιβιβαστούν στο πλοίο, χορεύοντας κάτι που έμοιαζε ανάμεσα σε ροκ και χορό της κοιλιάς, ξεφωνίζοντας ότι «διασκεδάζουν» και «περνάνε καλά». Κι από πίσω, ο μπαμπάς και η μαμά χαμογελούσαν αυτάρεσκα για τα «έξυπνα» και «ξεβγαλμένα» βλαστάρια τους!

Η κρίση προσωπικότητας, που περνάμε αυτή την περίοδο σαν έθνος, φαίνεται πολύ πιο καθαρά στην έπαρχία. Δεν ξέρω αν είχα μια υπερβολικά ρομαντική και είδυλλιακή εικόνα της ζωής στην έπαρχία, αλλά περίμενα ότι, οί άνθρωποι που ζούν μακριά απ' τή «σύγχυση των φρενών» που αναπόφευκτα προκαλούν οί ρυθμοί της απάνθρωπης πόλης μας, θα ήταν πιο ήρεμοι, πιο φιλοσοφημένοι, πιο κοντά στον παλιό χαρακτήρα του λαού μας. Περίμενα πως, αφού στα μικρά μέρη είναι πάνω-κάτω όλοι μια οικογένεια, θα υπήρχε και ένδιαφέρον και συμπάρασταση και αλληλοκατανόηση του ενός για τον άλλον. Η εικόνα όμως που είδα αυτό το καλοκαίρι ήταν σκέτη θλίψη. Σε «παραδοσιακό» νησί με περίπου δύο χιλιάδες μόνιμους κατοίκους, να υπάρχει ανθοῦσα «έκκλησία» της Πεντηκοστής, που αριθμεί πάνω από τριάντα σταθερά μέλη, των οποίων ο αριθμός αυξάνει λόγω του έξυπνου προσηλυτισμού. Περιουσίες χάνονται σε χαρτοπαιχτικές λέσχες. Οικογένειες σε διάλυση. Ό αλκοολισμός σε έξαρση. Τα ναρκωτικά πωλούνται στα λιμάνια μπροστά στα μάτια όλων. Κι όλοι προσποιούνται πως δεν τρέχει τίποτα και δεν ξέρουν τίποτα. Κανείς δεν θέλει να παραδεχτεί πως υπάρχει πρόβλημα.

Και ενώ οί άνθρωποι είναι τόσο ανοιχτοί σε κάθε πλάνη και σε κάθε έκτροπή, όλη ή δυσπιστία τους κι ή αντίστασή τους εξαντλείται στην Έκκλησία. Τα προβλήματα και οί περιπέτειες που έχουν αντιμετωπίσει με τους κληρικούς τους, τους έχουν απογοητεύσει τόσο, ώστε να τους δημιουργήσουν απώθηση προς κάθε τι σχετικό με την Πίστη μας. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα, ο καθένας να έχει φτιάξει μια δική του πίστη που δεν την διαπραγματεύεται. Έτσι, ο Θεός μας έχει ξεπεράσει το Ρωμαϊκό θεό Ίανό –τον θεό με τα δύο πρόσωπα, απ' τον οποίο πήρε και το όνομά του ο μήνας Ίανουάριος- και παρουσιάζεται πολυπρόσωπος, αφού ο καθένας μας τον «κόβει και τον ράβει» στα μέτρα του.

Ξέρω ότι οί διαπιστώσεις μου είναι πικρές. Καταλαβαίνω ότι είναι δύσκολο πράγμα να βλέπει κανείς τα προβλήματα όταν θα ήθελε να βλέπει μόνο καλά και ξεκούραστα πράγματα. Όμως, το να κλείνουμε τα μάτια μας θεληματικά εκεί που θά 'πρεπε να έχουμε έγρήγορη δεν μās οδηγεί πουθενά, δεν λύνει κανένα πρόβλημα και –κυρίως- δεν μās αφήνει να ήσυχάσουμε. Τα ίδια μας τα αδιέξοδα, που εμείς μόνοι μας δημιουργήσαμε, έχουν γίνει έρινύες που καταδιώκουν ανελέητα κάθε πτυχή της ζωής μας.

Επιτέλους, ποτέ δεν είναι άργα να έλευθερωθούμε απ' την μιζέρια στην οποία έχουμε έγκλωβιστεί. Άρκει να πάρουμε τή ζωή μας λιγάκι πιο σοβαρά

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ, ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

Η Ένορία μας έχει την εύλογία να διαθέτη πλειάδα ανθρώπων, οί οποίοι αγαπούν τὸ ἐνοριακὸ ἔργο καὶ τὸ θεωροῦν δραστηριότητα τῆς προσωπικῆς τους ζωῆς καὶ ὡς εὐκαιρία γιὰ νὰ κάνουν πράξη τὶς ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του.

Οί ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶναι ὅλοι κάτοικοι τῆς περιοχῆς μας ἀλλὰ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς –ἴσως οί περισσότεροι– κατοικοῦν σὲ ὅλες τὶς συνοικίες τοῦ Λεκανοπεδίου καὶ συγκεντρώνονται τὴν Κυριακὴ ἀρχικὰ στὸ Ναὸ μας γιὰ τὴ Θ. Λειτουργία καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν Πνευματικὴ μας Ἐστία γιὰ νὰ πάρουμε ὅλοι μαζὶ τὸ πρωῖνό μας καὶ νὰ συζητήσουμε θέματα πίστεως ποὺ μᾶς δίνουν λύσεις γιὰ τὴν προσωπικὴ μας ζωή.

Ἡ Ἐνότητα αὐτή, ἀνθρώπων τῆς Ἐνορίας μας ἀλλὰ καὶ κατοίκων ἄλλων περιοχῶν, ποὺ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Ἐνορίας μας τοὺς προσελκύουν, μᾶς ἐνθουσιάζει, μᾶς ἐπιβεβαιώνει ὅτι τὸ πνευματικὸ ἔργο μπορεῖ νὰ γίνεῖ πόλος ἔλξεως ἀνθρώπων χωρὶς νὰ περιορίζεται ἀπὸ οἰκοδομικὰ τετράγωνα, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἀποζημιώνει γιὰ τὶς περιπτώσεις κάποιων ἐνοριτῶν μας ποὺ μᾶς συμπεριφέρονται μὲ τρόπο ποὺ ἐπιβεβαιώνεται ἡ γεμάτη θλίψη διαπίστωση τοῦ Χριστοῦ: **«οὐδεὶς προφήτης ἄτιμος εἶ μὴ ἐν τῇ παιρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ»!**

Ὅμως ἡ προσοχή μας πρέπει νὰ στρέφεται πάντοτε, μόνο στὴ συμπεριφορὰ τῶν σωστῶν ἀνθρώπων, ποὺ ξέρουν τὶ γυρεύουν στὸν κόσμο καί, ἰδίως, στὴν Ἐκκλησία.

Γι' αὐτὸ πρέπει συχνὰ νὰ μνημονεύουμε πράξεις καὶ συμπεριφορὲς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ συστρατεύονται στὴν ἐνοριακὴ ζωὴ καὶ συμμαρτυροῦν τὶς εὐθύνες τῆς.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Μεγάλους Εὐεργέτες καὶ τοὺς Δωρητὲς τοῦ Ναοῦ μας –ποὺ πρὸς τὸ παρὸν ἀφήνουμε στὴν ἀφάνεια– ὑπάρχουν καὶ πάμπολλοι ἄλλοι ποὺ ἀναλώνονται ἀθόρυβα, ἀφανῶς, ἀλλὰ μὲ αὐταπάρνηση –κάθε μέρα– ὥστε ἡ ἐνορία μας νὰ ἔχη ζωή.

Σήμερα, ἀφήνουμε τοὺς πολλοὺς γιὰ νὰ μνημονεύσουμε δύο ζευγάρια ποὺ ἐργάζονται ἀθόρυβα, στὰ μέτρα τῶν δυνατοτήτων τους καὶ προσφέρουν ἔργα τῶν χεριῶν τους, στὸν ἅγιό μας. Τὸ ἓνα ζευγάρι εἶναι ὁ **Κωνσταντῖνος** καὶ ἡ **Σταματία Σιγάλα** καὶ τὸ δεύτερο ὁ **Γεώργιος** καὶ ἡ **Ἄννα Πετροπούλου**.

Γιὰ τὸν Κωνσταντῖνο Σιγάλα, πού ἔφυγε πρόσφατα ἀπὸ τὸν κόσμον μας, γράφουμε σὲ ἄλλη στήλη. Στὸ σημεῖμά μας αὐτό θὰ σταθοῦμε στὸ ζεῦγος Πετροπούλου, πού μὲ πίστη καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν ἅγιό μας συμμετέχει στὴ λειτουργικὴ ζωὴ καὶ ἐπὶ μία πενταετία ἔχει ἀναλάβει τὸ στολισμὸ τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Ναοῦ μας, μὲ ἀποκλειστικὰ δικά του ἔξοδα, γιὰ τὴν ἀγορὰ τῶν ἀνθέων, προσφέροντας τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας γιὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν λεπτομερειῶν καὶ κατὰ τὴ νύκτα τῆς Μ. Πέμπτης συντονίζοντας μέχρι πρωΐας τὸ ἐκλεκτὸ ἐπιτελεῖο τους –ἄνδρες καὶ γυναῖκες– γιὰ τὸν καλύτερο στολισμὸ τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας.

Ἡ μνημόνευση τοῦ ζεύγους Πετροπούλου φαίνεται κάπως ἀνεπίκαιρη, γιὰτὶ ὁ στολισμὸς τοῦ Ἐπιταφίου ἔγινε τὸ βράδυ τῆς Μ. Πέμπτης καὶ ἀπὸ τότε πέρασαν κάποιοι μῆνες. Ὅμως στὴν Ἐκκλησίαν μας ἡ ἐπικαιρότητα μετρίεται μὲ ἄλλα κριτήρια καὶ ὄχι μόνο μὲ τὶς ἡμερομηνίες. «**Καιρὸς παντὶ πράγματι**». Καὶ τώρα εἶναι καιρὸς, πού κάποιοι συνεργάτες μας συνεχίζουν τὴ δραστηριότητά τους στὸν οὐρανό, γιὰτὶ τοὺς κάλεσε ὁ Κύριος, νὰ μνημονεύσουμε κι' αὐτοὺς πού συνεχίζουν καὶ θὰ συνεχίσουν νὰ ἐργάζονται γιὰ τὴν προσωπικὴ τους ὀλοκλήρωση καὶ γιὰ τὴν κατὰ Θεὸν συμπόρευση ὄλων μας.

Ἡ ἀναφορὰ μας στὸ ζεῦγος Γεωργίου καὶ Ἄννης Πετροπούλου ἔχει σημασίαν πνευματικὴν, ὄχι διαφημιστικὴν. Ἡ Ἐκκλησία δὲν κολακεύει ἀλλὰ εὐλογεῖ τοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ νὰ αὐξηθῇ ἡ ἀγάπη τους στὸν Θεό. Γιὰ νὰ λιγосτεῦν ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀνθρωπαρέσκεια. Γιὰ νὰ ἔχουν δύναμιν νὰ πολεμοῦν τὰ πάθη τους μὲ μεγαλύτερη ἀποτελεσματικότητα καὶ γιὰ νὰ γεμίσῃ εὐλογία τὸ σπιτί τους, νὰ εὐλογηθοῦν αὐτοὶ καὶ τὰ παιδιὰ τους.

π. Β.Ε.Β.

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 101

ἀπ' ὅτι τὴν ἔχουμε πάρει μέχρι τώρα. Καὶ νὰ γίνουμε λίγο σοφότεροι. Ἐστω καὶ ἀκολουθῶντας τοὺς «προσιόντας σοφοὺς» τοῦ Καβάφη, τῶν ὁποίων

«...ἡ ἀκοή

κάποτε ἐν ὧραις σοβαρῶν σπουδῶν

ταράττεται. Ἡ μυστικὴ βοή

τοὺς ἔρχεται πλησιαζόντων γεγονότων.

Καὶ τὴν προσέχουν εὐλαβεῖς. Ἐνῶ εἰς τὴν ὁδὸν

Ἐξω, οὐδὲν ἀκούουν οἱ λαοί»!...

Ν. Β.

«ΟΤΑΝ ΞΕΧΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ»

Οταν αντιμετώπιζουμε στην ζωή μας κάποια θλίψη, αρρώστια ή θάνατο προσφιλοῦς μας προσώπου ή επιτρέψει ὁ Θεὸς κάποιο πειρασμὸ γογγύζουμε καὶ λέμε: –Γιατί Θεέ μου σὲ μένα νὰ συμβῆ αὐτό; Νομίζουμε ὅτι μόνο ἔμεῖς ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο περνᾶμε κάποια μεγάλη δοκιμασία καὶ ὅτι κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει βρεθεῖ ποτὲ σὲ τόσο δύσκολη θέση.

Σ’ αὐτὸν μας τὸν λογισμὸ ἔρχεται ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μὲ ἓνα λόγο του, πού βρίσκεται στὴν Α΄ Καθολικὴ του Ἐπιστολὴ καὶ μᾶς δίδει ἀπάντηση. Ταυτόχρονα ὁ λόγος αὐτὸς ἔχει μέσα του καὶ μιὰ παρηγορία καὶ παράκληση. Μᾶς καλεῖ νὰ ἀντισταθοῦμε σὲ ὅποιαδήποτε δοκιμασία ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς στὴν ζωή μας καὶ νὰ μείνουμε στερεωμένοι καὶ ἀκλόνητοι στὴν πίστη «**εἰδότες τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων τῆ ἐν κόσμῳ ὑμῶν ἀδελφότητι ἐπιτελεῖσθαι**» (Α΄ Πέτρος 5,9). Τὶς ἴδιες δοκιμασίες ὑπομένουν καὶ οἱ ἀδελφοί σας Χριστιανοὶ σ’ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Ἄρα, λοιπόν, ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ συναποτελοῦμε μία ἀδελφότητα, εἴμαστε ἀδέλφια καὶ τὰ ἴδια παθήματα πού συμβαίνουν σὲ μᾶς συμβαίνουν καὶ στοὺς ἀδελφούς μας σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Τὴν ἴδια δοκιμασία πού περνᾶω σήμερα ἐγὼ τὴν περνᾶει ἢ τὴν πέρασε ἢ θὰ τὴν περάσει καὶ κάποιος ἀδελφός μου στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς ἢ καὶ πολὺ κοντά μου. Οὔτε πάλι μπορῶ νὰ καυχηθῶ ὅτι αὐτὸ πού περνᾶω ἐγὼ εἶναι μοναδικὸ καὶ ἰδιαίτερο καὶ ἄρα εἶμαι ἓνας σύγχρονος μάρτυρας.

Ἡ ἐνότητα αὐτὴ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν δὲν ὑπάρχει μόνο στὰ παθήματα καὶ τὶς δοκιμασίες ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες πολλὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας. Ὅταν γιὰ παράδειγμα νηστεύουμε τὴν Τετάρτη ἢ τὴν Παρασκευὴ τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ ὀρθόδοξος χριστιανὸς στὴν Κορέα ἢ τὴν Ἀλάσκα ἢ τὴν Μαδαγασκάρη. Τὴν Κυριακὴ τὸ πρῶτὸ πού βαδίζουμε πρὸς τὸν Ναὸ γιὰ τὴν Θ. Λειτουργία τὸ ἴδιο κάνουν καὶ ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τῆς Οἰκουμένης.

Εἴμαστε, λοιπόν, ὅλοι μαζὶ ἐνωμένοι σὲ μιὰ κοινὴ πορεία, προσηλωμένοι σὲ ἓνα κοινὸ στόχο. Κάθε πρόοδος τοῦ ἐνὸς εἶναι χαρὰ καὶ εὐλογία γιὰ ὅλους. Σὲ κάθε πτώση καὶ θλίψη συμμετέχουμε ὅλοι. Κι ἂν αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ ὅλη τὴν ἀδελφότητα τῶν ὀρθοδόξων, εἶναι αὐτονόητο ὅτι πολὺ περισσότερο ἰσχύουν γιὰ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία, γιὰ κάθε ἐνορία, γιὰ

κάθε πνευματική οικογένεια.

Κατὰ τὸν Γέροντα Πορφύριο «... μέσα σὴν Ἐκκλησία ὅλοι ἐνσωμα-τώνονται. Εἴμαστε ὅλοι ἓνα καὶ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ. Ἐνα σῶμα, σῶμα Χριστοῦ: “Ὑμεῖς δὲ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους”. Εἴμαστε ὅλοι ἓνα, γιατί ὁ Θεὸς εἶναι Πατέρας μας καὶ εἶναι παντοῦ. Ὅταν τὸ ζήσουμε αὐτό, εἴμαστε μέσα σὴν Ἐκκλησία. Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐχὴ τοῦ Κυρίου μας σὴν Ἀρχιερατικὴ Του Προσευχὴ: “ἵνα ὧσιν ἓν”, γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐ, αὐτὸ μόνο διὰ τῆς χάριτος τὸ καταλαβαίνει κανεὶς. Ζοῦμε τὴν χαρὰ τῆς ἐνότητος, τῆς ἀγάπης. Καὶ γινόμαστε ἓνα μὲ ὅλους. Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὠραῖο πράγμα!... Ὅταν ξεχωρίζουμε τὸν ἑαυτό μας, δὲν εἴμαστε χριστιανοί. Ἀληθινοὶ χριστιανοὶ εἴμαστε, ὅταν αἰσθανόμαστε βαθιὰ ὅτι εἴμαστε μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, μὲ μιὰ συνεχῆ σχέση ἀγάπης. Ὅταν ζοῦμε ἐνωμένοι ἐν Χριστῷ. Διηλαδὴ, ὅταν ζοῦμε τὴν ἐνότητα μέσα σὴν Ἐκκλησία Του μὲ τὸ αἶσθημα τοῦ ἐνός. Γι’ αὐτὸ ὁ Χριστὸς προσεύχεται σὸν Πατέρα Του λέγοντας, “ἵνα ὧσιν ἓν” τὸ λέει καὶ τὸ ξαναλέει καὶ οἱ Ἀπόστολοι παντοῦ τὸ τονίζουν. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο βάθος, ἡ μεγαλύτερη ἐννοια πού ἔχει ἡ Ἐκκλησία. Ἐκεῖ βρίσκεται τὸ μυστήριον. Νὰ ἐνωθοῦν ὅλοι σὰν ἓνας ἄνθρωπος ἐν Θεῷ. Ἄλλη τέτοια θρησκεία δὲν ὑπάρχει. Καμμιά θρησκεία δὲ λέει τέτοια. Κάτι λένε ἀλλὰ ὄχι αὐτὸ τὸ μυστήριον, αὐτὴ τὴ λεπτότητα τοῦ μυστηρίου πού ζητάει ὁ Χριστὸς καὶ μᾶς λέει ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ γίνουμε, ὅτι θέλει νὰ εἴμαστε δικοὶ Του»¹

Εἶναι πολὺ ὠραῖο νὰ αἰσθανόμαστε καὶ νὰ τὸ ζοῦμε ὅτι δὲν εἴμαστε μόνοι καὶ ξεκάρφωτοι σ’ αὐτὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ σὲ μιὰ ἐνότητα ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον, σὰν τὴν ἐνότητα πού ἔχουν μεταξύ τους τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Αὐτὴ τὴν ἐνότητα δὲν πρέπει μόνο νὰ τὴν ἀπαιτοῦμε καὶ νὰ τὴν ἀποζητοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν προσφέρουμε στοὺς ἀδελφούς μας. Ὅταν θὰ τὴν προσφέρουμε, τότε ἐμεῖς πρῶτοι θὰ γευόμαστε τοὺς καρπούς της. Τότε καὶ τὸ βάρος ἀπὸ τὰ παθήματα καὶ τὶς δοκιμασίες τῆς ζωῆς θὰ εἶναι ἐλαφρύτερο.

π. Πασχάλης Γρίβας

1. Γέροντος Πορφυρίου: Βίος καὶ Λόγοι, ἔκδοσις Ἰ. Μ. Χρυσοπηγῆς, σελὶς 190-191.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΑΙΜΟΔΟΤΕΣ!

Γιὰ τὴν Τράπεζα Αἵματος τῆς Ἐνορίας μας

Πανενοριακὸ προσκλητήριον γιὰ τὴν 2η Αἱμοδοσία τῆς χρονιάς

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2005

Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ σπεύσετε νὰ παραλάβετε καὶ νὰ διαθέσετε ὅσα μπορεῖτε περισσότερα ἔντυπα ἐγγραφῆς ἐθελοντῶν αἱμοδοτῶν. Ἡ ἐνορία μας ἔχει πολλὰ ἐκκλήσεις γιὰ χορήγηση αἵματος σὲ ἀσθενεῖς.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ:

Aυτό το καλοκαίρι μου έκανε έντύπωση ένα περιστατικό, το οποίο είναι, νομίζω, ένδεικτικό της στάσης πολλών γονέων προς τα παιδιά τους και κατ' έπέκταση προς τους άλλους ανθρώπους:

Σε ένα πλοίο, ένα μικρό παιδάκι έφυγε από τους γονείς του και πήγε να παίξει με κάποια άλλα παιδάκια που καθόταν με τους δικούς τους γονείς σε άλλο μέρος. Οί γονείς του, φαίνεται πως αυτό το θεώρησαν πολύ φυσικό και δεν έκαναν τόν κόπο να ρωτήσουν τους άλλους γονείς, αν το παιδί τους μπορεί να παίξει εκεί ή μήπως ένοχλεϊ. Μόνο όταν άρχισε να κάνει φασαρία, σηκώθηκε η μητέρα και χωρίς καν να κοιτάξει τους γονείς των άλλων παιδιών, ρώτησε το μικρό της: «Μήπως αγάπη μου, ένοχλεϊς τα παιδάκια;» Φυσικά το παιδί απάντησε ότι δεν ένοχλεϊ καθόλου και όταν προσπάθησε η μητέρα τελικά να το απομακρύνει, ξέσπασε σε φωνές και κλάματα!

Δεν θα σχολιάσω την άδιακρισία και την τάση των ανθρώπων να κάνουν τη δουλειά τους και να φροντίζουν να περνούν οί ίδιοι καλά, άδιαφορώντας για το αν δίπλα υπάρχουν άλλοι άνθρωποι που ένδεχομένως ένοχλούνται. Αυτό, είναι ένα άλλο, μεγάλο θέμα! Μοῦ έκανε, όμως, πολύ μεγάλη έντύπωση αυτό το περιστατικό, γιατί συνειδητοποίησα για άλλη μιὰ φορά, πόσο πολύ δυσκολευόμαστε οί γονείς να πειθαρχήσουμε τα παιδιά μας!

Τα έχουμε συνηθίσει να κάνουν ό,τι θέλουν, να μην μᾶς υπολογίζουν, να μην μᾶς ρωτούν, για το τι μπορούν να κάνουν και όταν, επιτέλους, καταλάβουμε ότι έχουν περάσει τα όρια, δεν μπορούμε να τα μαζέψουμε. Καί συνήθως, παρατηρείται ότι την στιγμή που τα παιδιά βρίσκονται εκτός ορίων και προσπαθοῦμε να τα συμμαζέψουμε, τότε αντί να επιβληθοῦμε, προσπαθοῦμε να τα πείσουμε με την λογική και με τα επιχειρήματα, σαν να έχουμε άπέναντι μας ένήλικες. Χρειάζονται και τα επιχειρήματα και ή λογική, αλλά δεν νομίζω ότι ωφελούν πάντοτε. Κάποιες στιγμές χρειάζονται τα παιδιά την άποφασιστικότητα και την αῦστηρότητα των γονέων για να νοιώσουν ασφάλεια, για να νοιώσουν ότι άλλος έχει τόν έλεγχο και όχι αυτά.

Γιατί, άραγε, είναι τόσο δύσκολο να πειθαρχήσουμε τα παιδιά; Μήπως γιατί έμεϊς οί γονείς δεν είμαστε πάντοτε σταθεροί σε αυτά που τους λέμε; Μήπως, για παράδειγμα, κάτι που το απαγορεύουμε συνήθως, την άλλη στιγμή το επιτρέπουμε, είτε γιατί είμαστε άπασχολημένοι με κάτι άλλο, είτε γιατί κουραστήκαμε να «πολεμᾶμε» την αντίδραση των παιδιών στην απαγόρευση;

Ἄν έμεϊς οί ίδιοι δεν είμαστε άποφασισμένοι να γίνει αυτό που λέμε, το αντίλαμβάνονται τα παιδιά και δεν υπακούουν. Ὅταν δεν έχουμε σταθερότητα και συνέπεια σε αυτό που λέμε, βλέπουμε ότι και τα παιδιά δεν τὸ άκοῦνε. Σαν

νά μὴν μᾶς παίρνουν καὶ πολὺ στὰ σοβαρά!

Ἔχει παρατηρηθεῖ ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν παιδιῶν ἐξαρτᾶται σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴν ψυχικὴ κατάστασιν τῶν γονέων. Ὅταν, δηλαδή, ἐμεῖς οἱ γονεῖς εἴμαστε γιὰ κάποιον λόγον πιεσμένοι ἢ ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ἀσχολίαν καὶ δὲν εἴμαστε ἡρεμοί, παρατηροῦμε ὅτι καὶ τὰ παιδιά ἔχουν μιὰ ὑπερέντασιν, μιὰ ἀνησυχία, ἢ ὁποῖα δὲν ἀναχαιτίζεται, ὅποια μέθοδος πειθαρχίας κι ἂν προσπαθήσουμε νὰ ἐφαρμόσουμε.

Μήπως τελικὰ δὲν πειθαρχοῦν τὰ παιδιά μας σὲ μᾶς, ἐπειδὴ κι ἐμεῖς δὲν πειθαρχοῦμε στὸ Θεὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία; Ὅπως ἀντιμετωπίζουμε κι ἐμεῖς τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν ὁδὴν πού μᾶς δίνει, μὲ τὴν ἴδια στάσιν δὲν μᾶς ἀντιμετωπίζουν καὶ τὰ παιδιά μας; Δὲν σκέφτονται δηλαδή, ὅτι αὐτὰ πού τοὺς λένε οἱ γονεῖς τοὺς εἶναι γιὰ τὸ καλὸ τοὺς, ἐπειδὴ τὰ ἀγαποῦν καὶ θέλουν νὰ τὰ βλέπουν εὐτυχισμένα, ἀλλὰ ἐπιμένουν νὰ κάνουν τὸ δικό τους θέλημα χωρὶς νὰ ἀκοῦνε τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ δὲν κάνουμε κι ἐμεῖς; Δὲν συνειδητοποιοῦμε ὅτι αὐτὰ πού μᾶς λέει ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ παρὰ τὸ δικό μας συμφέρον καὶ τὸ πὼς θὰ γίνουμε ἐμεῖς εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι, παρὰ ἐπιμένουμε στὴν δική μας στραβὴ νοοτροπία καὶ στὸ δικό μας θέλημα, σὰν νὰ ξέρομε ἐμεῖς καλύτερα τί μᾶς χρειάζεται.

Τὰ παιδιά εἶναι μιὰ ὠραία εὐκαιρία νὰ γνωρίσουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ νὰ παρατηρήσουμε τὴν συμπεριφορὰ μας! Μήπως, ὅμως, ἐμεῖς ἀντὶ νὰ βλέπουμε τὸ δάσος, ρίχνουμε ὅλη μας τὴν προσοχὴ στὸ δέντρο;

Μαρίνα Διαμαντῆ

Ἡ ΣΤΡΑΒΟΣ Εἶν' Ὁ ΓΥΑΛΟΣ Ἡ ΣΤΡΑΒΑ ΑΡΜΕΝΙΖΟΥΜΕ

Στὴς εἰδήσεις ἐβδομαδιαίας Βρετανικῆς ἐφημερίδας –καὶ μάλιστα σὲ στήλῃ μὲ τίτλο «ἀνιαρὰ ἀλλὰ σπουδαῖα»!- διαβάσαμε ὅτι σύνοδος ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους ἐπισκόπους τῆς Ἀγγλικανικῆς “ἐκκλησίας” ἐξέδωσε γύρω στὰ τέλη Ἰουλίου τὴ γραμμὴ πού πρέπει νὰ ἀκολουθηθεῖ ἀπὸ τοὺς κληρικούς, ὅσον ἀφορᾷ στὸ θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Ἔτσι, οἱ Ἀγγλικανοὶ ἱερεῖς, ὅπως ἀποφασίστηκε, μποροῦν νὰ παντρεύονται κι ἴδιοι μὲ ὁμόφυλους, ἀρκεῖ νὰ τηροῦν καὶ μετὰ τὸ γάμον τοὺς ἀγαμία(!!!) Πρέπει δὲ νὰ ἀντιμετωπίζουν τὰ ὁμόφυλα ζευγάρια «ποιμαντικὰ καὶ μὲ εὐαισθησία». Ὅμως, θὰ ἀρνοῦνται νὰ εὐλογήσουν στὴν ἐκκλησία τοὺς πολιτικούς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων, γιὰτὶ ἔτσι «θὰ ὑποβαθμιστεῖ ὁ μοναδικὸς ρόλος τῶν ἑτεροφυλικῶν γάμων». Οἱ διαφωνοῦντες, ἰσχυρίζονται ὅτι αὐτὲς οἱ ἀποφάσεις εἶναι ἀπλᾶ ἓνα «θόλωμα τῶν νερῶν» πού κρύβει τὸ συμβιβασμὸ τῆς “ἐκκλησίας” τους.

Δὲν ξέρω ἂν εἶναι θολὰ ἢ ὄχι τὰ νερά, ἀλλὰ σίγουρα γιὰ νὰ εἶσαι Ἀγγλικανὸς χρειάζεται νὰ ἔχεις πετάξει τὴ λογικὴ σου στὰ σκουπίδια. Μαζὶ μὲ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἀπ’ ὅ,τι φαίνεται...

N.B.

ΜΝΗΜΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΙΓΑΛΑ

Ενορία μας, στις 13 Αύγουστου 2005, στερήθηκε τὴ σωματικὴ παρουσία τοῦ ἀειμνήστου πνευματικοῦ μας ἀδελφοῦ καὶ συνεργάτου **Κωνσταντίνου Σιγάλα**. Προσετέθη καὶ αὐτὸς στοὺς Πατέρες μας καὶ ἀναμένει τὴν κοινὴ Ἀνάσταση.

Ὁ π. Βασίλειος, ὡς Πνευματικὸς του, μίλησε κατὰ τὴν ἐξόδιο Ἀκολουθία καὶ ἔκανε μίαν σύντομη ἀναδρομὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἐκλιπόντος, ἐξηγῶντας, μετὰξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὸ πῶς ὁ μακαριστὸς Κωνσταντῖνος ἐργάσθηκε μὲ τὴν πνευματικὴ βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας κατ'ὀρθὸν νὰ ἀνακαλύψῃ μέσα στὰ ἐλαττώματα τοῦ χαρακτήρα του τὶς κρυμμένες ἀρετὲς του καὶ νὰ τὶς ἀξιοποιήσῃ.

Στὴν ζωντανὴ ἐπίγεια παρουσία τοῦ Κωνσταντίνου Σιγάλα θὰ ἀναφερθοῦμε ἐν καιρῷ λεπτομερέστερα.

Στὸ παρὸν τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας παραθέτουμε εὐθύς μιὰ ἐγκάρδια ἐξομολόγηση τῆς νεαρῆς ἐνοριτίσσάς μας, Κωνσταντίνας Βουρβοπούλου, ποὺ ὠφελήθηκε ἀπὸ τὶς συμβουλὲς τοῦ μακαριστοῦ Κωνσταντίνου καὶ βρέθηκε, κατὰ ἀγαθὴ συγκυρία, ὡς νοσηλεύτρια, δίπλα του, τὶς τελευταῖες του στιγμὲς.

Τὸ 400ῆμερο μνημόσυνο τοῦ Κωνσταντίνου Σιγάλα θὰ τελεσθῇ στὸ Ναὸ μας τὴν Κυριακὴ 18 Σεπτεμβρίου.

«ΣΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΣΙΓΑΛΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΦΥΓΕ...»

Εημερώματα 02:20 13ης Αύγουστου 2005 ἔκλεισες γιὰ πάντα τὰ μάτια καὶ ξεκίνησες γιὰ τὸ ἀτελείωτο ταξίδι ποὺ ἔχει ἐπιστροφὴ στὸ Θεό.

Ἐφυγες, ἀφήνοντας ἓνα τεράστιο κενὸ πίσω σου καὶ βυθίζοντας στὴ θλίψη τὴν σύζυγο, τοὺς οἰκείους καὶ φίλους σου. Ἡ ψυχὴ σου πέταξε γιὰ πάντα ἀπὸ κοντὰ μας καὶ ἀνέβηκε στὴν **“γειτονιὰ τῶν ἀγγέλων”** ὅπου θὰ ἐγκατασταθεῖ πλέον μόνιμα κοντὰ σὲ πρόσωπα ἀγαπημένα ποὺ σὲ περίμεναν χρόνια, ἡ μητέρα σου Σεραΐνα, ὁ πατέρας σου, τὰ ἀδελφία σου Λάκης καὶ Τιτίκα.

Ἐφυγες, ὅπως ἔζησες. Ἀγέρωχος, ἀρχοντικός. Κανεῖς ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς νεώτερους ποὺ μείναμε πίσω δὲν θα ξεχάσει τὶς συμβουλὲς ποὺ μᾶς ἔδινες καὶ τὶς λύσεις ποὺ εὔρισκες στὰ ὅποια προβλήματά μας. Προσπαθοῦσες νὰ μᾶς πείσεις ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο καὶ ἄλυτο. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ πιὸ δύσκολο θέμα, εἶναι δυνατὸ νὰ εὔρεθεῖ λύση ἀκολουθῶντας τὴν κατάλληλη στρατηγική.

Ἐπὶ ἄλλοι ἀνθρώποι ποὺ δὲν περνοῦσες ἀπαρατήρητος, ὄχι μόνον ἐξ αἰτίας τῆς ἀρχοντιάς καὶ λεβεντιάς ποὺ σὲ διέκριναν, μὰ καὶ λόγῳ χαρακτήρα. Οἱ ἄλλοι καὶ κυρίως ἐμεῖς οἱ μικρότεροι, τὰ παιδιά σου –ὅπως χαρακτηριστικὰ ἔλεγες– ἐπιδιώκαμε

τὴν συναναστροφή μὲ σένα προσδοκῶντας νὰ μᾶς μεταγγίσεις λίγη ἀπὸ τὴ φιλοσοφία σου ἀπέναντι στὴν ζωὴ.

Ἐγώ, τὸ Ντινάκι σου, δὲν πρόκειται νὰ ξεχάσω ποτέ, τὶς τελευταῖες στιγμὲς σου ὅταν ἐνῶ ἦσουν ξεπλωμένος στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ἀκίνητος, σχεδὸν νεκρός, ἄγγιξα μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά τὸν σφιγμό σου καὶ σοῦ ψιθύρισα: «Κύριε Ντῖνο, ἐγὼ εἶμαι, τὸ Ντινάκι σου». Τότε, μαζεύοντας τὶς ἐλάχιστες δυνάμεις πού σοῦ εἶχαν ἀπομείνει βγῆκες γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀπὸ τὸ λήθαργο καὶ μοῦ μειδίασες -κοπιάζοντας ἄρκετα- μὲ τὸ γνώριμο ἀπὸ παλιὰ σέ μένα τρόπο.

Ἦμουν αὐτὴ πού μὲ τρεμάμενο χέρι σφάλισε γιὰ πάντα ἐκεῖνο τὸ λαμπερὸ καὶ διεισδυτικὸ βλέμμα -ἐμπειρία συγκλονιστικὴ γιὰ μένα- ὄχι μόνο ἐπειδὴ ἀποχαιρετοῦσα γιὰ πάντα τὸν Μέντορά μου, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ γύρισε 8 χρόνια πίσω, ὅταν ἔχασα γιὰ πάντα τὸν ἀγαπημένο μου πατέρα.

16 Αὐγούστου 2005. Ἡ ὥρα εἶναι περασμένες 11 π.μ. Ἔχεις μόλις καταβάλει τὸ ἀντίτιμο στὰ διόδια τῆς ἀθανασίας, ἡ μπάρα ἔχει σηκωθεῖ καὶ ἡ γῆ στοὺς πρόποδες τοῦ Ὑμηττοῦ εἶναι πλέον ἔτοιμη νὰ δεχθεῖ γιὰ πάντα στὴν ἀγκαλιά της τὸ σῶμα σου. Ντῖνο Σιγάλα, Καλό Σου Ταξίδι! Καλὴ Ἀνάσταση! Ἄς εἶναι ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ τὸ χῶμα πού σέ σκεπάζει!

Κωνσταντῖνα Βουρβοπούλου»

Ο ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ τοῦ Φοιτητῆ Χρήστου Βράκα

Στὶς 22 Ἰουλίου ἔφυγε γιὰ τὸν οὐρανὸ ἓνας ἀγαπητὸς μας φίλος καὶ πνευματικὸς μας ἀδελφός.

Ὁ ἀνθρώπινος πόνος τέτοιες στιγμὲς εἶναι μεγάλος, εἰδικὰ ἂν πρόκειται γιὰ ἓναν - κατὰ τὴν περιορισμένη κρίση μας - "ἄδικο χαμὸ" ἐνὸς νέου, ἀγαπητοῦ μας προσώπου. Καὶ πολλὲς φορὲς ἡ πρώτη μας ἀντίδραση εἶναι ἀυθόρμητη, ἀπερίσκεπτη καὶ συναισθηματικὴ. Φθάνει ἀκόμα καὶ στὴν ἀγανάκτηση ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Μπορεῖ νὰ εἶναι "ἀνθρώπινη" αὐτὴ ἡ ἀντίδραση ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι

ἐκδηλώνουμε ἔτσι τὴν ἀνθρώπινή μας ἀδυναμία, ἀλλὰ δὲν εἶναι καθόλου σοφὴ, διότι δὲν βοηθαίει κανένα, οὔτε τὸν θανόντα οὔτε ἐμᾶς. Τὸ μόνο βέβαιο εἶναι, ὅτι θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ δική μας ὥρα. Ἄν τὸ δοῦμε μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα, ὃ Θεὸς θὰ μᾶς διδάξῃ καὶ θὰ μᾶς ἀπαλύνη τὸν πόνο.

Ὁ Χρῆστος χτύπησε στὶς 10 Ἰουλίου, ἡμέρα Κυριακὴ, καὶ μάλιστα στὴν ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴ Θεία Λειτουργία. Τὸ ἀτύχημα ἔγινε ὑπο ἰδιόμορφες συνθῆκες. Ὁδηγοῦσε τὸ μηχανάκι του μὲ σχετικὰ μικρὴ ταχύτητα καὶ ἡ πώση του ἦταν - ὅπως δείχνουν ὅλες οἱ ἐνδείξεις - σχετικὰ ὀμαλή. Παρὰ ταῦτα τὸ

Ὁ Χρῆστος Βράκας μὲ τὸ δίπλωμα καὶ τὸ μετάλλιο τοῦ ἐθελοντῆ ἀιμοδότη τῆς ἐνορίας μας.

ἀτύχημα ἦταν θανατηφόρο. Τὸ χτύπημα τὸν βρῆκε κατευθείαν στὸ κέντρο τοῦ ἔγκεφάλου, ἐνῶ ἐξωτερικὰ δὲν φαινόταν ἀπολύτως τίποτα, ἀντιθέτως μάλιστα ἔδινε τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ κοιμᾶται ἥσυχα. Ὅλα αὐτὰ φανέρωσαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα προσωπικὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ στὸν Χρῆστο.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του στὸ Νοσοκομεῖο, ἡ οἰκογένειά του καὶ οἱ φίλοι του δὲν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ κοντὰ του.

Μπροστὰ στὴν "πικρὴ" γιὰ μᾶς πραγματικότητα αἰσθανόμουν τὴν ἀδυναμία νὰ προσφέρω οὐσιαστικὴ βοήθεια. Ἐκείνες τὶς μέρες μοῦ ἦρθαν πολλὰ ἐρωτήματα στὸν νοῦ, στὰ ὁποῖα δὲν περιμένω ἀπάντηση, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει μία ἀπάντηση - ὁδὸγία ποὺ μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις. Ἀπλῶς αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν, νὰ ἀναγνωρίσουμε τὴν δική μας ἀδυναμία ἐνώπιον τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ σκύψουμε τὸ κεφάλι μας.

Πρέπει ἄραγε νὰ συμφιλιώνουμε τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους μὲ τὸν ἀναμενόμενο θάνατο τοῦ προσφιλοῦς προσώπου καὶ νὰ προσευχόμαστε νὰ ἔχῃ εἰρηνικὰ τέλη καὶ καλὴν ἀπολογία, ἢ μποροῦμε νὰ τοὺς παρηγοροῦμε καὶ νὰ προσευχόμαστε ὑπὲρ ἀναρρώσεως παρὰ τὴν δεδομένη πραγματικότητα;

Πρέπει νὰ ἐξηγοῦμε στοὺς συγγενεῖς, τί εἶδους "θεραπεία" παρέχουν οἱ ἰατροὶ καὶ μὲ ποῖον σκοπὸ καὶ νὰ τοὺς προετοιμάσουμε νὰ δεχθοῦν τὴν ἐκδημία τοῦ ἀγαπητοῦ τους παιδιοῦ, ἀδελφοῦ, ξαδέλφου καὶ φίλου, ἢ πρέπει νὰ μὴν στενοχωρηθοῦν γιὰτὶ κάνουμε αὐτὸ ποὺ ἔπραξε ἓνας ἄλλος κληρικὸς λέγοντας στοὺς συγγενεῖς ὅτι ὁ Χρῆστος θὰ γίνῃ καλά; Ἡ πραγματικότητα εἶναι πολλὲς φορὲς σκληρὴ, ἀλλὰ χάνει ἄραγε τὴν σκληρότητά της μὲ τὸ νὰ τὴν ἀποφεύγουμε;

Πάντως ἔχω τὴν πεποίθησι ὅτι γιὰ τὸν Χρῆστο αὐτὸ τὸ διάστημα ἦταν ὠφέλιμο ὅπως καὶ γιὰ ὅλους ἐμᾶς, ποὺ τὸν παρακολουθήσαμε τὶς τελευταῖες του μέρες. Μάθαμε νὰ βλέπουμε τὸν θάνατο ὡς κάτι τὸ ἀναπόφευκτο, μάθαμε ἐπὶ πλεόν ὅτι ἡ φιλιανθρωπία τοῦ Θεοῦ χρησιμοποιεῖ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ πολλὰ μέσα, ἄσχετα ἀπὸ τὶς διαθέσεις καὶ τὶς σκοπιμότητές τους γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἀποθανόντος!

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ Χριστοῦ μας!

π. Γεώργιος Χάας

Δύο ἔννοιες ἐντελῶς ἀντίθετες καὶ καθ' ὅλα ἀσυμβίβαστες...

ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΠΛΗΞΗ...

Τὸ καλοκαῖρι προσφέρεται ἰδιαίτερα στὸ νὰ φιλοσοφήσει κάποιος τὸν τρόπο καὶ τὶς συνθήκες μέσα ἀπὸ τὶς ὁποῖες περνάει τὴ ζωὴ του. Οἱ σκοτοῦρες μειώνονται κατὰ τὸν καιρὸ τῶν διακοπῶν, ἐπιτρέποντας στὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀναλογιστεῖ καὶ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ρουτίνα τῆς καθημερινότητάς του. Ὁ ρυθμὸς πέφτει, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐμφανίζεται καιρὸς γιὰ σκέψεις, ρεμβασμούς, παρατηρήσεις σχετικὰ μὲ τὸν

τρόπο ζωῆς τὸν ὑπόλοιπο καιρό.

Αὐτὸ πὸ ἐῖναι ἰδιαίτερα ἐντυπωσιακὸ εἶναι τὸ πόσο ἔντονη καὶ χαρακτηριστικὴ εἶναι στὴ φύση ἡ ἀλλαγὴ ἀνάμεσα στὶς ὥρες τῆς ἡμέρας οἱ ὁποῖες μὲ τὴ σειρά τους διαφοροποιοῦνται ἀνάλογα μὲ τὴ μέρα τονίζοντας μὲ τὸ χαρακτηριστικότερο τρόπο τὴν κίνηση τῆς γῆς γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Τὸ φῶς δὲν εἶναι πάντα τὸ ἴδιο στὶς 9:00 κάθε πρωῖ παραδείγματος χάριν, ἀποδεικνύοντας περὶτρανα τὴν μετακίνηση τῆς γῆς καὶ τὴν πορεία τῆς ἀνάμεσα στὶς ἐποχές. Τὸ φῶς ἔχει τόσες ἐναλλαγές ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα πὸ πραγματικὰ ἀξίζει κανεὶς νὰ μὴν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ παρατηρεῖ τὸ τὶ παιχνίδια παίζουν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ μὲ τὸ φῶς. Μοιραία ἔρχεται ἡ σύγκριση μὲ τὴ δική μας ἀνθρώπινη κατασκευὴ πὸ ἀκούει στὸ ὄνομα πόλη καὶ τὸν κονσερβοποιημένο καιρὸ τῆς. Οἱ ὥρες στὴν πόλη μοιάζουν ὁμαδοποιημένες σὲ ὥρες τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύκτας. Οἱ ἐποχές εἶναι λίγο πολὺ οἱ ἴδιες μὲ ἀποτέλεσμα, ἐὰν ἔλειπαν οἱ βροχές, νὰ μὴν μπο-ροῦμε νὰ ξεχωρίσουμε τὶς ἐποχές χωρὶς ἡμερολόγιο... Τὰ βράδια, ὁ οὐρανὸς στὴν ἐξοχή εἶναι κάθε βράδυ καὶ διαφορετικὸς ἀπὸ τὴν προηγούμενη, ἐνῶ ἀντίθετα στὶς γεμάτες ἀνέσεις πόλεις εἶναι ἴδιος, μιᾶς καὶ τὰ πολλὰ τους φῶτα ἐμποδίζουν τὸ νὰ παρατηρήσει κανεὶς τὰ ἀστέρια...

Στὴ ζωὴ μας δὲν ἔχουν θέση εἰκόνες, συναισθήματα καὶ καταστάσεις πὸ δὲν εἶναι ἄμεσα χρηστικὲς ἢ δὲν ἔχουν κάποιο λόγο νὰ ὑπάρχουν. Τὸ νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ παρατηρεῖ τὰ ἀστέρια δὲν εἶναι κάτι πὸ θὰ τὸν κάνει πλουσιότερο ἢ νὰ ζήσει πὸ ἄνετα καὶ συνεπῶς δὲν ἔχει προβλεφθεῖ στὸν τρόπο ζωῆς τοῦ μοντέρνου ἀνθρώπου. Τὸ νὰ μπορεῖ νὰ διακρίνει τὶς ὥρες καὶ τὶς μέρες μέσα ἀπὸ τὴ φύση, πάλι δὲν φαντάζει καὶ τόσο σοβαρό, μιᾶς καὶ διαθέτει καὶ ρολοῖ ἄλλα καὶ ἡμερολόγιο.

Αὐτὸ πὸ δὲν προέβλεψε ὁ μοντέρνος ἀνθρώπος καὶ ξέχασε νὰ συμπεριλάβει στὴ ζωὴ του εἶναι τὸ ὅτι καὶ ὁ ἴδιος εἶναι ἀναπόσπαστο μέρος τῆς φύσης. Πράγματι δὲν γίνεται πλουσιότερος βλέποντας καὶ παρατηρῶντας τὴν φύση, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ ἀντικαταστήσει τὴ θεά τῆς μὲ ὁποιοδήποτε τεχνητὸ ἢ τεχνικὸ μέσο. Ἄν εἶχαμε καταλάβει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς μέσα ἀπὸ τὴ φύση μιλάει στὸν καθένα μας, γιὰ νὰ μᾶς ξεκουράσει, νὰ μᾶς εὐχαριστήση, νὰ μᾶς ἀναζωογονήση, νὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ καὶ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ, δὲν θὰ τὸν εἶχαμε ἀποκλείσει ἀπὸ τὴ ζωὴ μας.

Ἀλήθεια θυμᾶται κανεὶς πότε εἶδαμε τελευταία φορὰ τὸ οὐράνιο τόξο στὴν πόλη μας;

Μανώλης Πυλαρινός

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

* Στις **14 Σεπτεμβρίου 2005**, μετά την Θεία Λειτουργία, θα τιμήσουμε δύο ένοριτες μας, έναν άνδρα και μία γυναίκα, για την Έκκλησιαστική και κοινωνική προσφορά τους. Θα πρέπει να βρισκόμαστε όλοι εκεί.

* **ΑΓΡΥΠΝΙΑ** θα τελεσθῆ στο παρεκκλήσιό μας του Ἁγίου Νεκταρίου τὴν Δευτέρα **19 Σεπτεμβρίου** σὺν τῶν **9⁰⁰** τὸ βράδυ ἕως τῆς **1¹⁵** τὸ πρωῖ, γιὰ τὴν ἑορτὴ τῶν ἁγίων Εὐσταθίου καὶ

Θεοπίστῃς.

* Φιλάνθρωπος χριστιανὸς ἢ χριστιανὴ ἔρριψε στὸ Κυτίο τῶν Πτωχῶν χίλια πεντακόσια (1500) Εὐρώ. Τὸ Ε.Φ.Τ. τῆς Ἑνορίας μας εὐχεται ὡς ὁ Κύριος μας δι' εὐχῶν τοῦ Ἁγίου μας νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ ὑγεία καὶ κάθε πνευματικὴ χαρὰ.

* Ὁ π. Νικόλαος θὰ πραγματοποιήσῃ, σὺν Θεῷ, τὴν Ἐπίσκεψιν ἀγάπῃς τὴν Πέμπτη **8-9-2005** καὶ ὥρα **5 μ.μ.**

Ἡ ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

μιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε σὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται σὴν ἑνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωῖ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τῆς **11³⁰** ἕως τῆς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, σὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομικαλῆ 96), μὲ θέμα «*Ἡ ὄραση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ψυχικὴ μας ἰσορροπία*».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἕνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Τὰ **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ**, τῆς **ΤΡΙΤΗΣ** ὁλοκληρώθηκαν στὸ τέλος τοῦ μηνὸς Μαΐου καὶ θὰ ἐπαναρχίσουν τὴν **4η Ὀκτωβρίου 2005**.

Ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΙΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ περάτωσε καὶ αὐτὴ τῶν κύκλων τῶν σεμιναρίων σὺν τῶν **31 Μαΐου** καὶ θὰ ἐπαναληφθῆ τὴν **1η Νοεμβρίου 2005**.

Ἐπιμελητὴς Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκλησιν οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: «*Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ ἁγία ζωὴ*».

Ἐπιμελητὴς Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα - Τ.Κ. 106 80

Τηλέφωνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

www.AgiosNikolaosAsklipiou.gr

Ἐπιμελητὴς Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΑΠΑΝΗ : ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"

**ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ**